

Tajemství duše

Za svůj život jsem zažila mnoho a jestli jsem se něco za tu dlouhou štreku naučila, pak že každý člověk v sobě něco nosí. Něco, o čem nemluví, co nikdo nezná a o kterém ví jen daný člověk. To něco může být opravdu triviální a je naprostý nesmysl ho skrývat, ale daný člověk zkrátka potřebuje něco tajit. Další něco bývá důležitější, něco trapného, kouzelného a zábavného. Ale pak tu jsou taková ta něco, na které by jeden raději zapomněl. Je temnější než zornička mých očí, děsivé a dusí duši. Zažila jsem mnoho takových něco, ale ještě jsem nepotkala člověka, který by něco neskrýval. Jsem jediná, kdo dokáže každé něco objevit po pouhém doteku. Jakmile dostatečně zestárnu, jakmile získám dost něčeho v lidských myslích, pak konečně zemřu. Do té doby budu tady.

Mé poslání není šťastné. Vy byste mě nazvali Božím poslem, ale to vůbec není pravda. Ve skutečnosti jsem prokletá. Od roku 1914 jsem otrokyní lidských strachů. Byla jsem odsouzena k cítění lidských smutků, strachů a děsů a měla jsem se stát pochodní, která dokáže zahnat jejich zoufalství a přebrat ho na sebe. Bývala jsem marnivá a hrdá na svůj překrásný, huňatý kožich a necítila potřebu milovat své lidi. Od té doby musím trpět a budu žít, dokud se do nich necítím. Zažila jsem tolik životů. Pár jich povím, abyste mohli čerpat sílu a pochopení. Snad vám budou k užítku, vroucně si to přeji.

Tehdy mi bylo kolem dvou let a byla jsem uznanou pomocnicí ve válce. Měla jsem za úkol dopravit zprávy různým lidem a mnohokrát jsem si pořezala tlapky nebo riskovala vlastní život. Tehdy jsem poznala tolik utrpení a bolesti, že jsem měla mnohokrát velice málo odvahy a chuti se pohnout. Jeden z vojáků mi ale uvízl v paměti více než jiní. Často si sedával ke mně a hladil mou hlavu, líbal mě mezi uši a říkal, že jsem ta nejkrásnější fenka, jaká kdy běhala po válečném poli. Prý jsem jako úsvit naděje. Byl tak mladý na válku. My oba jsme byli příliš mladí na to, abychom viděli hrůzy války, všichni tu smrt a bolest, kdy ani jedna ze stran nevyhrává – každý z nás prohrál, dokonce i vítěz.

Tu noc zase u mě seděl voják a svíral mě v náručí. Oba jsme to potřebovali. „Pree, já už to nevydržím. Tohle se nedá zvládnout. Moje matka umírá, Pree, a já ji už nevidím. Víš, co se říká? Že dneska všichni zemřeme. Že to je past, kam se ženeme jako tupé ovce. Uteč, krásko. Zachraň se a uteč, Pree moje milovaná.“ Zakňučela jsem a olízla jeho tvář. Pomalu mě zaplavovala jeho úzkost a hrůza, že už nikdy nevidí svoji rodinu a zemře, aniž by naplnil své cíle. Pohlédla jsem mu do očí a tiskla se k jeho hrudi. Jeho strach se přeléval do mého vystresovaného nitra a rozbušil mé srdce jako o závod. Zemřeme tady. Nikdo neutečeme. Cítila jsem, jak se uklidňuje a pomalu usínal. Usmíval se ze snu. Když i já začala klimbat po jeho boku, zaslechla jsem svist a ohlušující ránu. Hlína se rozstříkla vzhůru, vzduch se zaplnil pachem krve a křikem plným bolesti. A já zemřela poprvé, chvíli po svém společníkovi, který tolik miloval svoji rodinu. To ale nebylo jeho tajemství. Tam doma na něj čekala dívka s miminkem, které tu noc přišlo o otce.

Když mě bytost, která mě odsoudila k věčnému životu, vyzvedávala, ptala se, zda chci pokračovat do rodiny mého vojáka. Souhlasila jsem. Stála jsem po boku staré paní, která hleděla do rakve svého syna a já ho oplakávala s ní. Ta nemocná žena měla v sobě tolik bolesti. Cítila se, jako by jednoho člověka ztratila znovu. Marně se jí dcera snažila povzbudit. Její dcera si nakonec sáhla na život. Byla jsem u její smrti a marně ji chytala za rukáv, aby nepozvedávala pistolí. Udělala to a starou ženu to zlomilo. Její chatrné zdraví si vyžádalo daň a brzy i ona následovala své dvě děti do zapomnění. Ještě než opustím tuto zoufalou duši, řeknu vám její tajemství. Jako mladá darovala srdce příliš brzy a lehkověrně a jakmile otěhotněla, muž odešel. Nikdo nevěděl, že syn byl cizí,

všichni se radovali, jak brzy přišel na svět po svatbě, o kterou ona nestála, a nikdo nehledal příčinu jinde.

Později, několik let po druhé světové válce, jsem žila v jedné rodině se dvěma dětmi. „Ty jsi náš vlk,“ otírala svůj obličejík do mého kožichu holčička. Měla ještě mladšího bratra, neustále rozjíveného a divokého hocha, který neznal meze. Pomáhala jsem jí ho hlídat. Spávala jsem u jejich postele, zatímco děvče mi zpívalo tiché písničky a vyprávělo, co zažilo. Zнала jsem i její trápení a věřte mi, byla úleva jednou se zaobírat něčím tak rozkošným. Malá sotva nastoupila do základky, zamilovala se do jednoho ze zlobičů, který ji tahal za copy. Její tajemství jsem střežila a ona to nikdy nikomu neřekla. Jejich rodiče ale měli závažnější tajemství. Matka skrývala nevěru a otec propadl pití. Oběma jsem se pokoušela pomoci, ale odháněli mě.

Jednoho dne si děti hrály poblíž divoké řeky. Sestra nabádala bratra, aby nechodil ke břehu, ale on na ni nedbal a silný proud ho strhl. Dívka za ním okamžitě skočila a já honem plavala za nimi. Z posledních sil mi ho pověsila kolem krku, zatímco sama bojovala s proudem, který nás strhával. „Vendy, vezmi... zachraň... ho... prosím... Ve... Vendy!“ Nedokázala jsem je unést oba, sama jsem měla problémy. Oba jsme sledovali, jak mizí ve vodě. Chlapec nikdy nikomu neřekl, kdo má vinu na smrti jeho sestřičky, ale trápilo ho to a dlouho mi plakal do kožichu. Od té doby už nepromluvil a jakmile se jeho rodiče rozvedli, zabil se. Snad měl štěstí, že se nedožil smrti svého otce, který zemřel při autonehodě, kterou sám zavinil.

Po nějaké době se mě ujala jedna holčička s maminkou. Dívka neměla silný vztah s otcem a trápilo ji to. Později jsem žila u jednoho mladého muže, který miloval svoji kolegyni a musím se pochlubit, když vám řeknu, že se vzali jen díky mně. Pak jsem skončila u babičky, která ráda jedla čokoládu, ale měla cukrovku, takže ji jedla potají. Byla to velice otevřená dáma a dveře se u nás doma nezastavily, pořád měla návštěvy a všichni o ní věděli snad všechno, na setkání vyprávěla celý svůj životní příběh.

Pak jsem strávila kus života s jedním mladým klukem. Šikanovali ho a on se uzavřel světu. Nikdo ho nechápal, odjakživa byl tichý a nepřilíš společenský. Měl mě, které naprosto důvěřoval, ale ostatních lidí se stranil a bál. Nerad se svěřoval cizím a obával se zrady. Nikdy mamince neřekl, že ho ostatní týrají a ubližují mu. „Kora je moje nejlepší kamarádka, stačí mi ona,“ říkával učitelce, když se ho ptala, proč je tak odtažitý. Jenže já tu nemohla být věčně, u každé osoby jsem měla přesně daný čas, kdy buď zemřeme společně, nebo já sama. Na střední škole propadl drogám a stal se stínem toho úžasného a zajímavého kluka. Už se nesmál a nebásnil o knížkách. Pomalu zapomínal na svou fenku, na svoji úžasnou ochranitelku jménem Kora. Občas byl i hrubý a dost to bolelo nejen na těle. Hrozně mi chyběl. Jenže pak jsem se zalíbila jeho holce a on mě začal vodit k jejich partě, aby se mohl vytahovat vlčákem. Šikanovali jiné a byli hluční. Už nechtěl, abych mu naslouchala. Když jednou řídil kradené auto, věděla jsem, že náš čas se krátí. Náraz do stromu jsem vítala skoro jako vysvobození. Nedokázala jsem snést pohled na to, co se z mého chlapce stalo.

Nyní jsem stála proti své Stvořitelce a pokorně klopila oči. „Nechej mě odejít. Proč jsi mi dala tak krutý trest? Proč musím cítit jejich bolest a smutek?“ Hořce jsem kníkala. Stvořitelka se jen usmála a něžně vzala mou hlavu plnou vzpomínek do dlaní. „Aslo, už dávno jsi mohla být svobodná, ale pokaždé sis vybrala. Pamatuješ? Již poprvé jsem ti dala možnost, zda chceš následovat příběh svého vojáka. Chtěla jsi. Dala jsem ti dar pomáhat lidem. Každý pes tento dar má, pomáhá od bolesti pouhým dotykem a když se trápí jeho člověk, trhá to srdce i jemu. Ty máš tento dar větší, neboť dokážeš nahlédnout do jejich srdcí a zjistit, co přesně je trápí. Na začátku jsi byla pes bez úkolu a cíle, já ti dala poslání. Tvým úkolem je odhalit tajemství, které je tíží.“ Dotkla se mé hlavy. „Nyní cítíš lásku. Má Aslo, máš tak veliké srdce. Lidé to netuší, ale když sdílí některé věci, o kterých si nepřejí hovořit, pak teprve se jejich duše může uzdravit. Jen to v sobě nesmí zamykat a tys jim pomohla tyto problémy odemknout. Chceš pokračovat?“ A já souhlasila, protože čím jiným bych byla, když ne osvoboditelkou lidských duší? Jednoho dne si lidé uvědomí, že všichni máme trápení, které v sobě uzavíráme a budou si pomáhat. Do té doby tady ale budu já.